

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΦΛΩΡΙΝΑΣ

ΔΙΑΤΑΓΗ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ

ΑΡΙΘΜΟΣ: ...16.../2017

(Αριθμός κατάθεσης αίτησης: 27/2017)

Η Ειρηνοδίκης Ουρανία Πάσχου

ΑΦΟΥ ΕΛΑΒΕ ΥΠΟΨΗ

Α. Τη με αριθμό κατάθεσης 27/27.7.2017 αίτηση των:

1) Παναγιώτη Αναστασιάδη του Ιωάννη, κατοίκου Μελίτης, με ΑΦΜ 029297738, ΔΟΥ Φλώρινας,

2) Πέτρου Βασιλειάδη του Μιχαήλ, κατοίκου Ξινού Νερού, με ΑΦΜ 03514428, ΔΟΥ Φλώρινας,

3) Ιωάννη Γκότση του Αθανασίου, κατοίκου Φλώρινας, οδός Προξένου Κορομηλά 5, με ΑΦΜ 010033200, ΔΟΥ Φλώρινας,

4) Πέτρου Δήμτση του Κυριάκου, κατοίκου Κάτω Κλεινών, με ΑΦΜ 026183987, ΔΟΥ Φλώρινας,

5) Ελευθέριου Μάντζα του Βασιλείου, κατοίκου Ξινού Νερού, με ΑΦΜ 042379660, ΔΟΥ Φλώρινας,

6) Μαρριάνθης Μπεκιάρη του Ιωάννη, κατοίκου Λόφων, με ΑΦΜ 054846601, ΔΟΥ Φλώρινας και

7) Γεωργίας Πετροπούλου του Αλεξάνδρου, κατοίκου Λόφων, με ΑΦΜ 108207696 ΔΟΥ Φλώρινας, που αποτελούν την προσωρινή διοικούσα επιτροπή του υπό σύσταση σωματείου με την επωνυμία «ΣΤΕΓΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ», με έδρα το Δημοτικό Διαμέρισμα Φλώρινας, του Δήμου Φλώρινας, Περιφερειακής Ενότητας Φλώρινας, Περιφέρειας Δυτικής Μακεδονίας, την οποία υπογράφει ο πληρεξούσιος δικηγόρος τους Κυριάκος Σπόντης (Διαδ. Παύλου 11. Πτολεμαΐδα).

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

I.-Από τις διατάξεις της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ), η οποία υπογράφηκε στις 4.11.1950 στη Ρώμη, και κυρώθηκε για πρώτη φορά από την Ελλάδα με το ν.2329/1953 και, ύστερα από την καταγγελία της από το δικτατορικό καθεστώς, εκ νέου με το ν δ. 53/1974, προκύπτει ότι οι αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΔΔΑ) διακρίνονται σε τελεσίδικες και μη. Οι τελεσίδικες δε αποφάσεις θεωρούνται ως τέτοιες όχι μόνο επειδή το ορίζει το πρωτότυπο κείμενο της Σύμβασης (άρθρα 42 και 44) στην αγγλική και γαλλική, αλλά και διότι δεν είναι δυνατή πλέον η καθ' οιονδήποτε τρόπο προσβολή τους, είτε κατά το Διεθνές Δίκαιο είτε κατά το εσωτερικό Δίκαιο. Στο Διεθνές Δίκαιο δεν υπάρχει πλέον μέσο να προσφύγει κάποιος κατά των αποφάσεων αυτών, στο δε εσωτερικό Δίκαιο όλα τα ένδικα μέσα πρέπει να έχουν ήδη ασκηθεί πριν "από την

20.....φύλλο της υπ' αριθμ16...../2017 διαταγής σωματείου του Ειρηνοδικείου Φλώρινας.

προσφυγή (άρθρο 35 παρ. 1 της Σύμβασης) για να γίνει, αυτή δεκτή ενώπιον του ΕΔΔΑ. Έτσι, στο Ελληνικό Δίκαιο, πρέπει να έχουν φθάσει μέχρι και την αναίρεση ή να έχει παρέλθει η σχετική προθεσμία. Επίσης, άλλη μία διάκριση των εν λόγω αποφάσεων είναι σε αυτές οι οποίες διαπιστώνουν την παραβίαση της Σύμβασης, που μπορούν να ονομαστούν "αναγνωριστικές" με κάποια ευρεία εφαρμογή του όρου αυτού του εσωτερικού Δικαίου και αυτές οι οποίες επιδικάζουν δίκαιη αποζημίωση. Εφόσον κατά το άρθρο 41 του νέου κειμένου της ΕΣΔΑ, το ΕΔΔΑ διαπιστώσει ότι τα μέτρα τα οποία προτείνει, ή έλαβε το κράτος μετά τη διαπίστωση της παράβασης, δεν επαρκούν για να επανορθώσουν πλήρως την παραβίαση και τη ζημία που δημιουργήθηκε στον προσφεύγοντα, μπορεί να του αναγνωρίσει και να του επιδικάσει "δίκαιη ικανοποίηση" η οποία δεν πρόκειται για αποζημίωση. Πράγματι, το Δικαστήριο εξετάζει, μετά την αναγνώριση της παράβασης, κατά πόσον τα μέτρα τα οποία ελήφθησαν από το κράτος είναι επαρκή ή δεν είναι επαρκή και αν όχι, χορηγεί μία δίκαιη ικανοποίηση. Η σχετική δε απόφαση μπορεί να ονομασθεί ως καταψηφιστική, πάλι με την ευρεία έννοια του όρου. Περαιτέρω, η απόφαση του ΕΔΔΑ έχει δύο ειδών επιπτώσεις στην εσωτερική έννομη τάξη: Έμμεσες, δηλαδή αυτές που δεν αφορούν την υλοποίηση αυτή καθαυτή της απόφασης, αλλά αποτελούν μία προϋπόθεση για τη ρύθμιση άλλων υποθέσεων στο εσωτερικό δίκαιο, στην εσωτερική έννομη τάξη, δηλαδή ποία έκταση έχει το δεδικασμένο των αποφάσεων του ΕΔΔΑ σε σύγκριση με άλλες αποφάσεις ελληνικών δικαστηρίων. Και δεύτερον, άμεσες επιπτώσεις και άμεση εφαρμογή, δηλαδή κατά πόσο είναι δυνατή η πραγματοποίηση και η εκτέλεση των αποφάσεων στο εσωτερικό δίκαιο, την εσωτερική έννομη τάξη. Τα έμμεσα δε αποτελέσματα αφορούν και το δεδικασμένο. Η τελεσίδικη απόφαση του ΕΔΔΑ δημιουργεί το τυπικό δεδικασμένο.

Όσον αφορά το ουσιαστικό δεδουλευμένο, θα πρέπει να εξετασθεί σε ποιές υποθέσεις και σε ποία θέματα θα λειτουργήσει, ώστε να απαγορεύσει την έκδοση νέας απόφασης ή να ληφθεί ως βάση του προδικαστικού ζητήματος. Ως προς τις καταψηφιστικές αποφάσεις του ΕΔΔΑ και την δίκαιη ικανοποίηση, δεν απαιτείται να έχει εκδοθεί προηγουμένως από τα εθνικά δικαστήρια απόφαση που να την έχει απορρίψει και είναι ανεξάρτητη από οποιαδήποτε προσφυγή κατά το εσωτερικό δίκαιο (στην εθνική έννομη τάξη), κρίνεται δε για πρώτη φορά από το ΕΔΔΑ. Αν δεν τέθηκε ενώπιον του ΕΔΔΑ αίτημα για δίκαιη ικανοποίηση, μπορεί να ζητηθεί και από τα εθνικά (ελληνικά) δικαστήρια και εκ των υστέρων. Αν, αντίθετα, έχει εκδοθεί σχετική απόφαση από το ΕΔΔΑ, αυτή αποτελεί δεδουλευμένο και μάλιστα με την αρνητική μορφή του ουσιαστικού δεδουλευμένου και δεν μπορεί να εκδοθεί άλλη από τα ελληνικά δικαστήρια. Περαιτέρω σχετικά με το θέμα που προέκυψε ως προς την τύχη των αμετάκλητων και παραγουσών δεδουλευμένων στην Ελλάδα αποφάσεων των Ελληνικών δικαστηρίων που είναι ακριβώς αντίθετες με την αναγνωριστική απόφαση του ΕΔΔΑ, για μεν τις ποινικές αποφάσεις δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα πλέον, αφού με το νόμο 2865/2000 προστέθηκε στο άρθρο 525 ΚΠοινΔ παράγραφος 1 και 5η περίπτωση για την επανάληψη της ποινικής διαδικασίας, για δε τις πολιτικές υποθέσεις δεν έγινε αντίστοιχη ρύθμιση και συνεπώς δεν προβλέπεται επανάληψη της διαδικασίας. Σε κάθε περίπτωση, ανεξάρτητα δηλαδή από τη φύση και το είδος της πολιτειακής πράξης που αποτέλεσε το γενεσιουργό αίτιο της παραβίασης της Σύμβασης, η απόφαση του ΕΔΔΑ δεν έχει καθεαυτή την ικανότητα να διεισδύει στην εθνική έννομη τάξη και να συνεπιφέρει την αυτόθροη κατάργηση της παραπάνω πράξης. Τούτο προκύπτει τόσο από τις προπαρασκευαστικές εργασίες της Σύμβασης όσο και από την αναφορά του

3ο φύλλο της υπ' αριθμ16...../2017 διαταγής σωματείου του Ειρηνοδικείου Φλώρινας.

άρθρου 41 της ΕΣΔΑ στο εσωτερικό δίκαιο ως κώλυμα εξάλειψης των συνεπειών της παραβίασης η οποία θα στερούνταν νοήματος, εάν η απόφαση του ΕΔΔΑ είχε την παραπάνω αυτόθροη καταργητική ισχύ (ΑΠ 1471/2013, ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1816 / 2007, ΝΟΜΟΣ). Το ίδιο το Δικαστήριο δέχεται σταθερά ότι από τις αποφάσεις του απορρέει μόνο μια υποχρέωση επίτευξης αποτελέσματος για το κράτος— παραβάτη, ενώ η επιλογή των μέσων αφήνεται καταρχήν στο τελευταίο (ΕΔΔΑ, απόφαση της 13^{ης} Ιουνίου 2019, υπόθεση *Marckx κατά Βελγίου*, παρ. 58). Δεν ανήκει εξάλλου στις αρμοδιότητες του ΕΔΔΑ ούτε η ακύρωση των εθνικών αποφάσεων (ΕΔΔΑ, απόφαση της 25^{ης} Απριλίου 1983, υπόθεση *Pakelli κατά Γερμανίας*, παρ. 45).

II.-Περαιτέρω, το αντικείμενο της δίκης στη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας, συνίσταται στη δημοσίου δικαίου αξίωση του αιτούντος κατά της πολιτείας, να προβεί στην επιδιωκόμενη διάπλαση ή διαπίστωση. Σε αντιδιαστολή με ό, τι συμβαίνει στην αμφισβητούμενη δικαιοδοσία, δεν διαγιγνώσκεται δεσμευτικά κάποια έννομη σχέση, ούτε κάποιο ζήτημα είτε ιδιωτικό δικαίωμα, το οποίο τίθεται υπό αμφισβήτηση από τους διάδικους (Εφ Δωδ. 171/2012, ΝΟΜΟΣ, ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 724/2009, ΝΟΜΟΣ). Συνακόλουθα, ακόμα και στην περίπτωση που τα παραπάνω δικαιώματα ή υποχρεώσεις ανακύπτουν και εξετάζονται ως παρεμπύπτοντα ζητήματα υποθέσεων εκουσίας δικαιοδοσίας, η σχετική κρίση του δικαστηρίου δεν αποτελεί διάγνωση αυτών και, επομένως, όπως συνάγεται από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 322, 324, 331 και 778 ΚΠολΔ, δεν εξοπλίζεται με ισχύ ουσιαστικού δεδικασμένου, του οποίου η δεσμευτικότητα, όταν εμφανίζεται με τη μορφή της χαρακτηριζόμενης ως θετικής λειτουργίας του δεδικασμένου, διακρίνεται σαφώς από τη δεσμευτική ισχύ που αναπτύσσουν οι οριστικές αποφάσεις εκουσίας δικαιοδοσίας, εντός των υποκειμενικών

και αντικειμενικών ορίων που διαγράφονται από τη διάταξη του αρθρ. 778 ΚΠολΔ (ΠΠΡοδ 100/2001, ΝΟΜΟΣ). Οι αποφάσεις, όμως της εκουσίας δικαιοδοσίας, εκλύουν ήδη αφ' ης στιγμής καταστούν οριστικές, δεσμευτική ισχύ, η οποία εκδηλώνεται με δύο μορφές. Η αρνητική της όψη έχει την έννοια της αδυναμίας επανόδου του διαδίκου με την άσκηση παρόμοιας αιτήσεως (ne bis in idem) [ΑΠ 260/2008, ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 281/1997, ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1084/1982, ΝΟΜΟΣ=Δ 1983. 38, 39, ΕφΑθ 144/2006, ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 2169/1997, ΕλλΔνη 1988. 119, ΕφΘες 1750/1992, ΝΟΜΟΣ, ΠΠΠειρ 1468/2013, ΝΟΜΟΣ, ΜονΘες 12269/2011, ΝΟΜΟΣ]. Η εκδήλωση αυτή της δεσμευτικότητας δεν διαφέρει λειτουργικά από την αρνητική εκδήλωση του δεδικασμένου, απλώς αυτή συντελείται στο πρώιμο στάδιο της οριστικότητας της εκδοθησόμενης απόφασης (ΑΠ 281/1997, ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 144/2006, ΝΟΜΟΣ, ΕφΛαρ 733/2000, ΝΟΜΟΣ), ενώ διακρίνεται σαφώς από την έννοια του δεδικασμένου (ΕφΘες 1031/2002, ΝΟΜΟΣ, ΠΠρΡοδ 100/2001, ΝΟΜΟΣ). Η δεσμευτικότητα, που παράγεται από την οριστική απόφαση της εκουσίας, εκλύεται και εμποδίζει τους διαδίκους η τους καθολικούς και ειδικούς διαδόχους αυτών, να επανέλθουν για το ίδιο ζήτημα με τη διαδικασία της εκουσίας (αρ. 778 κπολΔ), όταν πρόκειται περί του αυτού αντικειμένου, όταν δηλαδή προβάλλεται το ίδιο αίτημα επί τη βάση των ίδιων πραγματικών γεγονότων (ΑΠ 41/2003, ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 662/1998, ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 281/1997, ΝΟΜΟΣ= ΕλλΔνη 1998. 95, ΑΠ 26/1987, ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 144/2006, ΝΟΜΟΣ, ΕφΘες 1031/2002, ΝΟΜΟΣ, ΕφΛαρ 733/2000, ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 5846/1998, ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 853/1996, ΝΟΜΟΣ, ΕφΘες 1750/1992, ΝΟΜΟΣ, ΕφΚερκ 217/1987, ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 795/1979, ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 1162/1997, ΕΕΜΠΔ/1998, 376, ΕφΚερκ 217/1987, ΝΟΜΟΣ). Ο ανωτέρω δηλαδή κανόνας, δεν ισχύει, όταν η νέα αίτηση στηρίζεται σε διάφορα περιστατικά. Η νέα αίτηση

.....40 φύλλο της υπ' αριθμ16...../2017 διαταγής σωματείου του Ειρηνοδικείου Φλώρινας.

είναι απαράδεκτη, έστω κι αν με την τελευταία, προσκομίστηκαν νέα αποδεικτικά μέσα (ΕφΑΘ 9807/1986, ΝΟΜΟΣ). Η δεσμευτική ενέργεια, δεν έχει την έννοια του δεδικασμένου, όπως η τελευταία προσδιορίζεται στις διατάξεις των άρθ. 321 επ. ΚΠολΔ, διότι, κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας το Δικαστήριο δεν επεμβαίνει ούτε για τη διάγνωση ούτε για την πραγμάτωση ιδιωτικών δικαιωμάτων (ΕφΘες 1031/2002, ΝΟΜΟΣ, ΠΠρΡοδ 100/2001, ΝΟΜΟΣ). Εκτός από την αρνητική λειτουργία, η θετική από την άλλη πλευρά όψη της δεσμευτικότητας, έχει την έννοια της δεσμεύσεως κάθε τρίτου προσώπου ή αρχής ως προς την επελθούσα διάγνωση ή διάπλαση (ΑΠ 260/2008, ΝΟΜΟΣ, ΠΠΠειρ 1468/2013, ΝΟΜΟΣ, ΜονΘες 12269/2011, ΝΟΜΟΣ). Η κατά την προκείμενη διάταξη δεσμευτική ισχύς «παρουσιάζει πάντως περιορισμένη εμβέλεια», καθώς υποχωρεί αν συντρέξουν οι προϋποθέσεις ανάκλησης ή μεταρρύθμισης της απόφασης κατά το άρθρο 578 ΚΠολΔ (ΠΠΠειρ 1468/2013, ΝΟΜΟΣ, βλ. επίσης και Αρβανιτάκη σε Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα, τ. ΙΙ, υπό το αρ. 778, σ. 1534). Ο σκοπός της ρύθμισης αυτής είναι η προσαρμογή των ρυθμιστικών μέτρων στις εκάστοτε μεταβαλλόμενες πραγματικές καταστάσεις προς πραγμάτωση του σκοπού της, προς επέλευση δηλαδή του ρυθμιστικού αποτελέσματος (ΑΠ 353/2012, ΝΟΜΟΣ, ΕφΑΘ. 1639/07, ΝΟΜΟΣ, Ειρ Πατρ 25/2013, ΝΟΜΟΣ, ΕιρΧαλανδ 80/2012, ΝΟΜΟΣ, από τη θεωρία βλ. Ράμμο- Κλαμαρή (2010), Εγχειρίδιον ΙV, παρ. 653Α, ημίτομος Α' σ. 52). Ανάκληση ή μεταρρύθμιση της απόφασης είναι δυνατή μόνον σε περίπτωση που το Δικαστήριο δέχθηκε, έστω και εν μέρει την αρχική αίτηση. Αντίθετα, δεν είναι δυνατή αίτηση ανακλήσεως ή μεταρρυθμίσεως οριστικής απόφασης που εκδόθηκε για υπόθεση εκουσίας δικαιοδοσίας με την οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη ή ως αβάσιμη η σχετική αίτηση. Αυτό συμβαίνει γιατί η απορριπτική

απόφαση, ως έχουσα αμιγώς διαγνωστικό χαρακτήρα, δεν διατάσσει κάποιο ρυθμιστικό μέτρο και συνακόλουθα δεν συντρέχει λόγος προσαρμογής της στις εκάστοτε μεταβαλλόμενες, πραγματικές καταστάσεις (ΑΠ 1003/2013, ΝΟΜΟΣ).

III.-Τέλος, κατά τη διάταξη του άρθρου 12 παρ.1 του Συντάγματος, με την οποία κατοχυρώνεται το δικαίωμα της συνένωσης, "οι Έλληνες έχουν το δικαίωμα να συνιστούν ενώσεις και μη κερδοσκοπικά σωματεία, τηρώντας τους νόμους, που ποτέ όμως δεν μπορούν να εξαρτήσουν την άσκηση του δικαιώματος αυτού από προηγούμενη άδεια". Επίσης, με την από 4 Νοεμβρίου 1950 Σύμβαση της Ρώμης "δια την προάσπισιν των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών" (ΕΣΔΑ), ορίζονται, μεταξύ άλλων, τα εξής: α) Στο άρθρο 9 παρ. 1 εδαφ. α' : Οτι κάθε πρόσωπο δικαιούται στην ελευθερία σκέψης, συνείδησης και θρησκείας. Στην παρ. 2 δε του ίδιου άρθρου, ότι η ελευθερία εκδήλωσης της θρησκείας ή των πεποιθήσεων δεν επιτρέπεται να αποτελέσει αντικείμενο άλλων περιορισμών πέρα από αυτούς που προβλέπονται από το νόμο και αποτελούν αναγκαία μέτρα σε δημοκρατική κοινωνία, για τη δημόσια ασφάλεια, την προάσπιση της δημόσιας τάξης, υγείας και ηθικής, ή την προάσπιση των δικαιωμάτων και ελευθεριών των άλλων).β) Στο άρθρο 10 παρ. 1 εδάφ. α' και β', ότι κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην ελευθερία έκφρασης και ότι το δικαίωμα τούτο περιλαμβάνει την ελευθερία γνώμης ως και την ελευθερία λήψης ή μετάδοσης πληροφοριών ή ιδεών, χωρίς επέμβαση δημοσίων αρχών και ασχέτως συνόρων και στην παρ. 2 του ίδιου άρθρου ότι η άσκηση των ελευθεριών τούτων, συνεπαγόμενη καθήκοντα και ευθύνες, δύναται να υπαχθεί σε ορισμένες διατυπώσεις, όρους και περιορισμούς που προβλέπονται από το νόμο και αποτελούν αναγκαία μέτρα σε δημοκρατική κοινωνία για την εθνική ασφάλεια, την εδαφική ακεραιότητα ή δημόσια

50 φύλλο της υπ' αριθμ16...../2017 διαταγής σωματείου του Ειρηνοδικείου Φλώρινας.

ασφάλεια, την προάσπιση της τάξης και πρόληψη του εγκλήματος, την προστασία της υγείας και της ηθικής, την προστασία της υπόληψης ή των δικαιωμάτων των τρίτων γ)

Στο άρθρο 11 παρ. 1 ότι κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην ελευθερία του συνέρχεσθαι ειρηνικώς και στην ελευθερία συνεταιρισμού, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος ίδρυσης μετ' άλλων συνδικάτων και προσχώρησης σε συνδικάτα με σκοπό την προάσπιση των συμφερόντων τους. Στη δε παρ. 2 εδαφ. α' του ίδιου άρθρου, ότι η άσκηση των δικαιωμάτων αυτών δεν επιτρέπεται να υπαχθεί σε άλλους περιορισμούς πέρα από αυτούς που προβλέπονται από το νόμο και αποτελούν αναγκαία μέτρα, σε δημοκρατική κοινωνία, για την εθνική ασφάλεια, τη δημόσια ασφάλεια, την προάσπιση της τάξης και πρόληψη του εγκλήματος, την προστασία της υγείας και της ηθικής ή την προστασία των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων. Από τις προπαρατιθέμενες διατάξεις των εν λόγω άρθρων 9, 10 και 11 της ΕΣΔΑ συνάγεται, ότι η δημόσια τάξη είναι θεμιτός περιορισμός των δικαιωμάτων που προβλέπονται από τις διατάξεις αυτές. Η δημόσια δε τάξη, η προς την οποία αντίθεση του σκοπού του σωματείου δημιουργεί λόγο μη αναγνώρισης του από το δικαστήριο, αποτελείται από θεμελιώδεις κανόνες και αρχές, που κρατούν σε ορισμένο χρόνο στη χώρα και απηχούν τις δικαιοτικές, κοινωνικές, οικονομικές πολιτειακές, πολιτικές, θρησκευτικές, ηθικές και άλλες αντιλήψεις, οι οποίες διέπουν τον έννομο βιοτικό ρυθμό αυτής. Αντίθεση προς τη δημόσια τάξη υπάρχει, όταν προσβάλλονται οι αντιλήψεις αυτές και διαταράσσεται ο βιοτικός ρυθμός (ΟΛΑΠ 6/1990, 17/1999, 4/2005). Ας σημειωθεί ότι το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, ενόψει της πιο πάνω διάταξης του άρθρου 11 της ΕΣΔΑ, με την απόφαση του της 17^{ης} Φεβρουαρίου 2004, που εκδόθηκε στην υπόθεση Gorzelik και λοιπών κατά της Πολωνίας, μετά από ατομική προσφυγή κατά του Πολωνικού Κράτους, για άρνηση

των αρχών αυτού να προβούν στην επίσημη καταχώρηση του σωματείου των ασκούντων την προσφυγή, υπό την επωνυμία "Ένωση των προσώπων Σιλεσιανής ιθαγενείας", έκρινε ότι: Η ελευθερία συνεταιρισμού δεν είναι απόλυτη και πρέπει να γίνει δεκτό, ότι όταν ένα σωματείο, δια των δραστηριοτήτων του ή των προθέσεων, τις οποίες δηλώνει ρητώς ή σιωπηρώς στο πρόγραμμα του, θέτει σε κίνδυνο τους θεσμούς του Κράτους ή τα δικαιώματα και τις ελευθερίες άλλων, το άρθρο 11 (της ΕΣΔΑ) δεν αποστερεί από τις αρχές ενός Κράτους την εξουσία προστασίας των εν λόγω θεσμών και προσώπων και ότι τούτο απορρέει και από την παρ. 2 του άρθρου 11 και από τις θετικές υποχρεώσεις του Κράτους, δυνάμει του άρθρου 1 της Συμβάσεως, να αναγνωρίζει τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των προσώπων, τα οποία εξαρτώνται από τη δικαιοδοσία του (σκέψη 94 της απόφασης αυτής) [ΑΠ 1448/2009, ΝΟΜΟΣ]. Στην προκειμένη περίπτωση, οι αιτούντες είναι μέλη της προσωρινής διοικούσας επιτροπής του υπό σύσταση σωματείου, με έδρα την πόλη της Φλώρινας και με την επωνυμία «Στέγη Μακεδονικού Πολιτισμού». Για την ευδοκίμηση της αιτήσεώς τους, περί αναγνωρίσεως του προαναφερόμενου σωματείου, προσκομίζουν όλα τα απαιτούμενα από το νόμο (άρθρα 78-80 ΑΚ) στοιχεία, μεταξύ των οποίων και το από 17.7.2017 καταστατικό του, που αποτελείται από 25 άρθρα, με τα οποία ορίζονται τα σχετικά με την ίδρυση και τη λειτουργία του. Στο άρθρο 2 του καταστατικού, ορίζεται ότι: «Σκοπός του σωματείου είναι [...] β. Η πολιτιστική αποκέντρωση και η προστασία των πνευματικών και καλλιτεχνικών εκδηλώσεων και παραδόσεων των μνημείων πολιτισμού και γενικά η διάσωση και διάδοση Μακεδονικού πολιτισμού. Η διατήρηση και καλλιέργεια της μακεδονικής γλώσσας- MAKEDONSKI [...] Οι παραπάνω σκοποί πετυχαίνονται με κάθε νόμιμο μέσο και ιδιαίτερα: α) Με ομιλίες, δημοσιεύματα, διαβήματα κάθε μορφής. β)

6. φύλλο της υπ' αριθμ16...../2017 διαταγής σωματείου του Ειρηνοδικείου Φλώρινας.

Με την ίδρυση λέσχης, βιβλιοθήκης, με την έκδοση εφημερίδας, περιοδικού, βιβλίου, οργάνωση διαλέξεων, κοινωνικών, καλλιτεχνικών και ψυχαγωγικών εκδηλώσεων [...]κ.α. γ) με τη συνεργασία του σωματείου με άλλα σωματεία που έχουν κοινούς σκοπούς, την τοπική αυτοδιοίκηση και τους άλλους αρμόδιους δημόσιους ή ιδιωτικούς φορείς. δ) Με την ίδρυση ραδιοτηλεοπτικών μέσων μαζικής ενημέρωσης ε) Με απόφαση της ΓΣ μπορούν να ιδρυθούν ιδιαίτερα τμήματα[...], ζ) Η συνεργασία με πολιτιστικούς συλλόγους άλλων κρατών για ανταλλαγή πολιτισμικής-πολιτιστικής εμπειρίας στο πλαίσιο φιλίας μεταξύ των λαών». Όπως, διαπιστώθηκε από το Δικαστήριο στις 12.6.1990 (έχοντας προηγηθεί ήδη η από 19.1.1990 αίτηση η οποία και απερρίφθη με την υπ' αριθμ. 19/33/3/1990 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Φλώρινας) η προσωρινή διοικούσα επιτροπή του σωματείου με τη επωνυμία «ΣΤΕΓΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ» με αίτησή της ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Φλώρινας αιτήθηκε την αναγνώριση του ως άνω σωματείου. Στις 9 Αυγούστου του έτους 1990 το Πολυμελές Πρωτοδικείο Φλώρινας με την υπ' αριθμ.73/296/26/1990 απόφασή του (αδημ.) απέρριψε την αίτηση δεχόμενο ότι ο πραγματικός σκοπός του ανωτέρω σωματείου δεν είναι ο αναγραφόμενος στο αρ. 2 του καταστατικού, αλλά η προώθηση της ιδέας ότι υπάρχει στη Ελλάδα «Μακεδονική Μειονότητα», γεγονός που αντιβαίνει στο Εθνικό συμφέρον αυτής και εντεύθεν ευθέως στο νόμο. Ακολούθως, ασκήθηκε έφεση εναντίον της τελευταίας απόφασης ενώπιον του Εφετείου Θεσσαλονίκης, η οποία απερρίφθη με την ΕφΘεσ1558/1990 (αδημ.) απόφαση, για το λόγο ότι ο σκοπός και οι αρχές του σωματείου είναι αμφίβολες, η χρήση της λέξης «Μακεδονικός» στοχεύει τη φαλκίδευση κατά έμμεσο και εκ τούτου δόλιο τρόπο και διαβλέπεται επίσης η πρόθεση για διάσπαση της ακεραιότητας της χώρας. Στις 16

Μαΐου 1994 ο Άρειος Πάγος με την ΑΠ 795/1994 (αδημ.) απόφασή του απέρριψε την αίτηση αναίρεσης που ασκήθηκε. Ακολούθως, ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Φλώρινας, κατατέθηκε η με αριθμ. Καταθ. 78/25.6.2003 αίτηση για την αναγνώριση του σωματείου με την επωνυμία «ΣΤΕΓΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ». Όπως προκύπτει από αντιπαραβολή της με αριθμ. Καταθ. 78/25.6.2003 και της ένδικης αίτησης, αμφότερες έχουν το ίδιο περιεχόμενο, διάδικος ήταν το υπό ίδρυση σωματείο (αρ. 62 εδ.β ΚΠολΔ), όπως νομίμως εκπροσωπείτο υπό προσωρινής διοικούσας επιτροπής του, ο δε σκοπός του, όπως αυτός αναφέρονταν στο αρ. 2 του από 19.6.2003 καταστατικού του, που αποτελούνταν από 25 άρθρα, ήταν ο ίδιος με την ίδια ακριβώς διατύπωση που υιοθετεί και το καταστατικό του υπό ίδρυση σωματείου της ένδικης αίτησης. Το Μονομελές Πρωτοδικείο Φλώρινας με την υπ' αριθμ. 243/2003 απόφασή του, απέρριψε την ως άνω αίτηση ως αβάσιμη κατ' ουσίαν, με την αιτιολογία ότι δημιουργεί σύγχυση αναφορικά με τη σωματειακή του δράση, τόσο στα κράτη με τα οποία θα συναλλαχθεί, όσο και στους ενδιαφερόμενους να συμμετάσχουν αποδεχόμενοι το σκοπό αυτό, ενέχει άμεσο κίνδυνο για τη δημόσια τάξη και δίνει το έναυσμα προς εκμετάλλευση από εξωτερικούς παράγοντες που κατά καιρούς προσπάθησαν ανεπιτυχώς για τη δημιουργία ενός ανύπαρκτου ιστορικά «Μακεδονικού Έθνους». Η ως άνω απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Φλώρινας, κατέστη μάλιστα αμετάκλητη, καθόσον επί της ίδιας υποθέσεως εκδόθηκε η ΕφΔυτΜακ 243/2005 (αδημ.), η οποία απέρριψε την έφεση και επικύρωσε την πρωτοβάθμια απόφαση συμπληρώνοντας την αιτιολογία αυτής, επισημαίνοντας ότι «Ο όρος *Μακεδονία*, από αρχαιοτάτων χρόνων είναι όρος ιστορικός και γεωγραφικός και όχι εθνολογικός. Οι Μακεδόνες δεν είναι, ούτε υπήρξαν κατά το πρόσφατο και το απώτερο

Το φύλλο της υπ' αριθμ16...../2017 διαταγής σωματείου του Ειρηνοδικείου Φλώρινας.

παρελθόν, ιδιαίτερος εθνολογικός σχηματισμός [...] Ως Έλληνες οι αρχαίοι Μακεδόνες χρησιμοποιούσαν την ίδια με τους Έλληνες της νομίμου Ελλάδας γλώσσα, πίστευαν στους ίδιους θεούς και είχαν τον ίδιο πολιτισμό [...] τα διάφορα σλαβικά φύλα που εμφανίστηκαν κατά τον 7^ο μ.Χ αιώνα δεν έχουν καμία σχέση με τους αρχαίους Έλληνες Μακεδόνες [...]. Μετά την οριστικοποίηση των συνόρων (μετά το τέλος των βαλκανικών πολέμων των ετών 1912 και 1913 και το τέλος του πρώτου παγκοσμίου πολέμου) οι περισσότεροι από αυτούς διασκορπίστηκαν στην περιοχή των Σκοπίων ή μετανάστευσαν σε άλλα κράτη [...], οι ολίγοι εναπομείναντες στους νομούς Φλώρινας και Έδεσσας εδήλωσαν ελληνική Εθνικότητα [...]. Στις 2.8.1944 κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής ο Κροάτης Τίτο δημιούργησε το Γιουγκοσλαβικό ομόσπονδο κράτος [...] της λεγόμενης Δημοκρατίας της Μακεδονίας με πρωτεύουσα τα Σκόπια. Έως τότε οι κάτοικοι της περιοχής των Σκοπίων δεν είχαν ούτε σερβική, ούτε, ούτε βουλγαρική, παρά τα φιλοβουλγαρικά αισθήματα των περισσότερων κατοίκων της και πολύ περισσότερο δεν είχαν Μακεδονική εθνική συνείδηση. Την τελευταία τους έπεισε να αποκτήσουν ο Τίτο προκείμενου να αποκολλήσει του Σκοπιανούς από το άρμα των Βουλγάρων. [...] Αργότερα, για να υποβοηθηθεί η προσπάθεια "Μακεδονοποίησης" του πληθυσμού της Λ.Δ. Μακεδονίας που κατοικείτο τότε από ακαθόριστης εθνικότητας πληθυσμούς με υπεροχή των σλαβόφωνων και τουρκόφωνων, έπρεπε να αναπτυχθούν όλα τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν έναν λαό. [...] Ιδιαίτερη φροντίδα δόθηκε στη λεγόμενη "Μακεδονική" γλώσσα που αποτελείτο κατά βάση από λέξεις σλαβικής προέλευσης εμπλουτισμένη και με λέξεις ελληνικές [...], καθώς επίσης και λέξεις τούρκικες, βλάχικες, αλβανικές κλπ. Το ιδίωμα αυτό μιλούσαν οι κάτοικοι της περιοχής των Σκοπίων. Μετά το 1944 Σκοπιανοί γλωσσολόγοι προσπάθησαν να αφαιρέσουν όλα

τα βουλγάρικα στοιχεία από τη διάλεκτο αυτή και να τα αντικαταστήσουν με λέξεις σερβοκροατικές [...], ώστε να μπορεί πλέον η λεγόμενη «Μακεδονική» γλώσσα, έτσι όπως εξελίχτηκε να γίνει κατανοητή από τους σερβοκροατικούς πληθυσμούς της βόρειας Γιουγκοσλαβίας» Έγινε περαιτέρω, δεκτό ότι, μέσω του υπό σύσταση Σωματείου, επιδιώκεται η υλοποίηση σκοπών του κράτους των Σκοπίων το οποίο διαδίδει τις ανωτέρω ιδέες παραπληροφορεί το κοινό και καλλιεργεί την ιδέα του "αλυτρωτισμού", «επιχειρώντας να δημιουργήσει αποσχιστικές τάσεις [...] θέτοντας το ανύπαρκτο θέμα της "Μακεδονικής μειονότητας" που ζει στην Ελλάδα [...] στηριζόμενο σε χαλκευμένα ιστορικά στοιχεία». Εν τέλει κρίθηκε ότι, ενόψει του γεγονότος ότι δεν υπάρχει «Μακεδονικό έθνος» και κατά συνέπεια ούτε «Μακεδονικός» πολιτισμός και «μακεδονική γλώσσα «ΜΑΚΕΔΟΝΚΙ», ούτε «Μακεδονική» μειονότητα, ο σκοπός του υπό αναγνώριση του Σωματείου «αντίκειται στη δημόσια τάξη και ασφάλεια αφού θέτει σε κίνδυνο τους θεσμούς του Ελληνικού Κράτους, με τις εξαγγελόμενες ρητώς και σιωπηρώς δραστηριότητες των μελών του. Περαιτέρω και με την εμμονή του στη γενική αναφορά του όρου « μακεδονικός- ική» πολιτισμός - γλώσσα προκαλεί σύγχυση τόσο στο εσωτερικό της Χώρας και ιδίως, στους ενδιαφερομένους να συμμετάσχουν στο Σωματείο ως μέλη, αποδεχόμενοι το σκοπό αυτό, όσο και διεθνώς, στα Κράτη και στους λοιπούς φορείς με τους οποίους θα συναλλαχθεί αυτό, ενόψει της πραγμάτωσης του σκοπού του μέσω διαβημάτων, συνεργασιών κ.λ.π. Συμπερασματικά, η αναγνώριση του Σωματείου προσκρούει στην ανάγκη ειρηνικής συμβίωσης των πολιτών της περιοχής και κατ' επέκταση της γαλήνης της Χώρας». Το Δ' τμήμα του Αρείου Πάγου με τη ΑΠ 1448/2009 απόφασή του απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως κρίνοντας ότι η απόφαση του Εφετείου Δυτικής Μακεδονίας δεν παραβίασε κανόνες ουσιαστικού δικαίου και

φύλλο της υπ' αριθμ16...../2017 διαταγής σωματείου του Ειρηνοδικείου Φλώρινας.

ειδικότερα τις διατάξεις των άρθρων. 2, 4, 5, 14, 25, 12, 25 του Συντάγματος, 9,10 11 και 14 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΕΣΔΑ) και δεν υπέπεσε στις πλημμέλειες των αρ. 559 αριθμ. 1,10, 11 ΚΠολΔ .Η υπό κρίση, συνεπώς, αίτηση, είναι απορριπτέα προεχόντως ως απαράδεκτη, διότι, προσκρούει στη δεσμευτικότητα που απορρέει από την υπ' αριθμ. 243/2003 (και από τις προγενέστερες αυτής) απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Φλώρινας, η οποία, εκδόθηκε επί της ομοίου περιεχομένου με την ένδικη προγενέστερης αίτησης, η οποία άλλωστε κατέστη αμετάκλητη. Η δεσμευτικότητα αυτή δεν διαφέρει λειτουργικά από την αρνητική εκδήλωση του δεδिकाσμένου, σύμφωνα με τα αναφερόμενα ανωτέρω στη μείζονα σκέψη (υπό II). Εξάλλου, η ένδικη αίτηση θα ήταν απορριπτέα, ακόμα και στην περίπτωση που, θεωρούνταν από το παρόν Δικαστήριο, κατά προσήκουσα εκτίμηση του δικογράφου ως αίτηση ανάκλησης της απόφασης, καθόσον ανάκληση ή μεταρρύθμιση της απόφασης που εκδόθηκε με τη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας είναι δυνατή μόνον σε περίπτωση που το Δικαστήριο δέχθηκε, έστω και εν μέρει την αρχική αίτηση. Αντίθετα, δεν είναι δυνατή αίτηση ανακλήσεως ή μεταρρυθμίσεως οριστικής απόφασης που εκδόθηκε για υπόθεση εκουσίας δικαιοδοσίας με την οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη ή ως αβάσιμη η σχετική αίτηση, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη που προηγήθηκε (υπό II). Ακολούθως, επί της διαδικαστικής εξέλιξης της ίδιας υπόθεσης, εκδόθηκαν δύο αποφάσεις του ΕΔΔΑ. (επί των υπ' αρ. 26695/95 και αρ. 1295/10 προσφυγών, ΕΔΔΑ, 10.7.1998, Σιδηρόπουλος κ.ά. κατά Ελλάδα και ΕΔΔΑ 9.7.2015, Στέγη Μακεδονικού Πολιτισμού και άλλοι κατά Ελλάδα αντίστοιχα), οι οποίες καταδίκασαν την Ελλάδα για παραβίαση του άρθρου 11 της ΕΣΔΑ, το οποίο ενσωματώνει και το δικαίωμα ίδρυσης σωματείου (ελευθερία του

συνεταιρίζεσθαι), λόγω της άρνησης των εθνικών πολιτικών δικαστηρίων να εγκρίνουν το καταστατικό του αιτούντος σωματείου. Το γεγονός όμως, ότι το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου αποφάνθηκε αντίθετα με τις ως άνω αποφάσεις των ελληνικών πολιτικών δικαστηρίων, ότι η Ελλάδα παρέβη την ΕΣΔΑ, δεν ασκεί έννομη επιρροή, διότι η εν λόγω απόφαση δεν διεισδύει στην εθνική έννομη τάξη και δεν συνεπιφέρει την αυτόθροη κατάργηση της ως άνω αποφάσεως (ΜονΦλωρ 243/2003) και των ως άνω αποφάσεων των λοιπών Ελληνικών δικαστηρίων (ΑΠ 1448 / 2009, ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 795/1994, αδημ., ΕφΔυτ.Μακεδονίας 243/2005, αδημ., ΕφΘες 1558/1990, αδημ., ΠολΠρΦλώρ 73/296/26/1990, αδημ.). Αντίστοιχη δε περίπτωση με το αρ. 525 παράγραφος 1 περίπτωση 5 ΚΠοινΔ δεν προβλέπεται από το νομοθέτη για τις πολιτικές υποθέσεις και συνεπώς δεν προβλέπεται επανάληψη της διαδικασίας σύμφωνα με τα αναφερόμενα ανωτέρω στη μείζονα σκέψη (υπό Ι). Σε κάθε δε περίπτωση, θα πρέπει να σημειωθεί ότι: το ΕΔΔΑ θεμελίωσε την κρίση του στις ακόλουθες σκέψεις α. Ότι οι σκοποί του προσφεύγοντος σωματείου, όπως αναφέρονταν στο καταστατικό αυτού, φαίνονταν «απολύτως σαφείς και νόμιμοι» (ΕΔΔΑ, 10.7.1998, Σιδηρόπουλος κ.ά. κατά Ελλάδας, § 44). β. Ότι η διαπίστωση των εθνικών δικαστηρίων στηριζόταν σε μια απλή υποψία σε σχέση με τις πραγματικές προθέσεις των ιδρυτών του σωματείου και τις δράσεις που αυτό θα πραγματοποιούσε από τη στιγμή που θα άρχιζε να λειτουργεί (ΕΔΔΑ 9.7.2015, Στέγη Μακεδονικού Πολιτισμού και άλλοι κατά Ελλάδας σκέψη 47, ΕΔΔΑ, 10.7.1998, Σιδηρόπουλος κ.ά. κατά Ελλάδας, § 45). γ. Ότι δεν προκύπτει από το φάκελο της δικογραφίας ότι, το 2005 οπότε και δημοσιεύτηκε η ΕφΔυτΜακ 235/2005 απόφαση οι αιτούντες είχαν αναλάβει πρωτοβουλίες ή είχαν προβεί σε ενέργειες ικανές να υπονομεύσουν τη δημόσια τάξη

9ο φύλλο της υπ' αριθμ16...../2017 διαταγής σωματείου του Ειρηνοδικείου Φλώρινας.

στην Ελλάδα, οι δε πράξεις τους (το 1990 και 1991) στις οποίες αναφέρθηκε το Εφετείο ανάγονταν σε παρωχημένο χρόνο, μεγαλύτερο της δεκαετίας (ΕΔΔΑ 9.7.2015, Στέγη Μακεδονικού Πολιτισμού και άλλοι κατά Ελλάδας σκέψη 40). δ. Ότι σύμφωνα με την ελληνική νομοθεσία, τα δικαστήρια δεν ελέγχουν τη σκοπιμότητα αίτησης εγγραφής μη κερδοσκοπικού σωματείου (ΕΔΔΑ 9.7.2015, Στέγη Μακεδονικού Πολιτισμού και άλλοι κατά Ελλάδας σκέψη 41), εναλλακτικά δε τα ελληνικά δικαστήρια θα μπορούσαν να διατάξουν τη διάλυση του αιτούντος σωματείου δυνάμει του αρ. 105 ΑΚ (σκ. 42-43, ΕΔΔΑ, 10.7.1998, Σιδηρόπουλος κ.ά. κατά Ελλάδας, § 46).ε. Ότι στο άρθρο 12 του Συντάγματος αναφέρεται ότι η ίδρυση σωματείων δεν μπορεί να υπόκειται σε προηγούμενη άδεια. Επίσης, το άρθρο 81 του Αστικού Κώδικα, δεν επιτρέπει στα δικαστήρια να ασκούν έλεγχο σκοπιμότητας της αίτησης εγγραφής ενός σωματείου μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα (ΕΔΔΑ 9.7.2015, Στέγη Μακεδονικού Πολιτισμού και άλλοι κατά Ελλάδας, σκέψη 41, ΕΔΔΑ, 10.7.1998, Σιδηρόπουλος κ.ά. κατά Ελλάδας § 45). Αξίζει να παρατηρήσει κανείς ότι, όπως προκύπτει από την γενικότερη μελέτη των αποφάσεων το ΕΔΔΑ, η εκτίμηση των αποδεικτικών μέσων από τα εθνικά δικαστήρια, καθώς και η εθνική νομοθεσία, αλλά και η ερμηνεία αυτής, αξιολογούνται κατά βάση εντός του περιθωρίου εκτίμησής τους (Βλ. Ι. Δημητρακόπουλο, «Το πλαίσιο εκτίμησης του ΕΔΔΑ για το περιθώριο εκτίμησης του καθού κράτους και “μειονοτικά” πολιτισμικά δικαιώματα: η αθέατη πλευρά της υπόθεσης Στέγη Μακεδονικού Πολιτισμού κ.ά. κατά Ελλάδας», σελ. 5 με την εκεί παρατιθέμενη νομολογία του ΕΔΔΑ και ειδικότερα στις ΕΔΔΑ μειζ.συνθ.16.6.2015,Delfi AS v. Estonia (64569/09),σκέψεις 120 και 127, ΕΔΔΑ μειζ. Συνθ. 17.2.2004 Gorzelik and others v. Poland (44158/98),σκέψη 100 και ΕΔΔΑ 13.7.2004, Pla and Puncernau v. Andorra (69498/01),σκέψη 46). Επιπλέον έγινε δεκτό :

στ. Ότι «η άρνηση εγγραφής του αιτούντος σωματείου ήταν δυσανάλογη προς τους επιδιωκόμενους σκοπούς» (ΕΔΔΑ 9.7.2015, Στέγη Μακεδονικού Πολιτισμού και άλλοι κατά Ελλάδα σκέψη 44) και «οι σκοποί του προσφεύγοντος σωματείου, που αναφέρονται, γενικά, στο καταστατικό του, δύσκολα μπορούσαν από μόνοι τους να επιφέρουν παραβίαση της δημόσιας τάξης, ακόμα και αν υποτεθεί ότι οι ιδρυτές σωματείου, όπως αυτό της υπό κρίση υπόθεσης, επικαλούνται μειονοτική συνείδηση, το Έγγραφο της Διάσκεψης της Κοπεγχάγης για την ανθρώπινη διάσταση της ΔΑΣΕ (Κεφάλαιο IV) της 29ης Ιουνίου 1990 και ο Χάρτης του Παρισιού για μια Νέα Ευρώπη της 21ης Νοεμβρίου 1990 – που η Ελλάδα επιπλέον υπέγραψε – τους επιτρέπουν να ιδρύουν σωματεία για να προστατεύσουν την πολιτιστική και πνευματική τους κληρονομιά» (ΕΔΔΑ 9.7.2015, Στέγη Μακεδονικού Πολιτισμού και άλλοι κατά Ελλάδα σκέψη 39, προαναφερθείσα Σιδηρόπουλος και λοιποί, § 44). Θα πρέπει στο σημείο αυτό να σημειωθεί, ότι οι σχετικές αποφάσεις των ελληνικών πολιτικών δικαστηρίων, απέρριψαν το αίτημα εγγραφής του σωματείου όχι μόνο λόγω της αντίθεσης του σκοπού του στη δημόσια τάξη και ασφάλεια, αλλά και για τους πρόσθετους λόγους του κινδύνου πρόκλησης σύγχυσης και παραπλάνησης του κοινού ως προς τους σκοπούς και τη δράση του, της διακινδύνευσης της αρμονικής συμβίωσης των κατοίκων της περιοχής της Φλώρινας και της διακινδύνευσης της αμφισβήτησης της ελληνικότητας της εθνικής ταυτότητας μεγάλου τμήματος εκ των κατοίκων της Φλώρινας και άλλων περιοχών της Μακεδονίας, η απόρριψη δε της αίτησης έγινε και προς το σκοπό της “προστασίας των δικαιωμάτων και των ελευθεριών των άλλων”, η οποία μάλιστα προστατεύεται από το άρθρο 8 της ΕΣΔΑ. Στον αντίποδα «της περιορισμένης εξουσίας εκτιμήσεως του καθ’ ου κράτους, η οποία συνοδεύεται από έναν αυστηρό διεισδυτικό

10ο φύλλο της υπ' αριθμ16...../2017 διαταγής σωματείου του Ειρηνοδικείου Φλώρινας.

ευρωπαϊκό έλεγχο που αφορά συγχρόνως το νόμο και τις αποφάσεις που τον εφαρμόζουν, συμπεριλαμβανομένων των αποφάσεων ανεξάρτητου δικαστηρίου» βρίσκονται, εκτός από τη σημασία του δικαιώματος του συνεταιρίζεσθαι και άλλα στοιχεία που δεν συνεκτιμήθηκαν στην προκειμένη περίπτωση, από το ΕΔΔΑ κατά την εκτίμηση των δεδομένων της υπόθεσης, τα οποία και είθισται να συνεκτιμώνται προς το σκοπό της θεμελίωσης ενός ευρύτερου περιθωρίου εκτίμησης εκ μέρους των εθνικών αρχών όπως: «(i) «Οι επιδιωκόμενοι σκοποί, που αφορούν στη δημόσια ασφάλεια αλλά και σε ευαίσθητο, σύνθετο ζήτημα γενικής πολιτικής, η ρύθμιση του οποίου απαιτεί, μεταξύ άλλων, την εξισορρόπηση συγκρουόμενων ιδιωτικών συμφερόντων και δικαιωμάτων που κατοχυρώνει η ΕΣΔΑ» στη θεραπεία των οποίων αποσκοπούσε το επίδικο μέτρο της απόρριψης της αίτησης του υπό αναγνώριση σωματείου». (ii) «Ο κοινώς γνωστός τρόπος διαχρονικής αντιμετώπισης της σχετικής διεθνούς διένεξης από τα δημοκρατικά εκλεγμένα όργανα της Ελληνικής Πολιτείας, μέσω των ενεργειών των οποίων έχει εκφρασθεί, με ευρύτατη συναίνεση, η δυναμική και σταθερή στάση του ελληνικού λαού, επί ζητήματος απόμεινου της (εθνικής και πολιτιστικής) ταυτότητάς του και, συνεπώς, ιδιαίτερα σπουδαίου για τη συμβίωση στην ελληνική κοινωνία». (iii) «η ανυπαρξία ευρωπαϊκού consensus εναντίον μέτρου όπως το επίδικο», η απουσία δηλαδή συναίνεσης ως προς τη βαρύτητα των συμφερόντων που διακυβεύονται και ως προς τα μέσα προστασίας τους, κατά το μέτρο που η ύπαρξη μιας τέτοιας συναίνεσης θα οδηγούσε σε διεύρυνση του περιθωρίου εκτίμησης εκ μέρους των ελληνικών αρχών. (iv) «Το είδος της επίμαχης επέμβασης (εκ μέρους των ελληνικών αρχών), που δεν αποκλείει τη σύσταση του σωματείου με επωνυμία και καταστατικές διατάξεις συμβατές με τους επιδιωκόμενους σκοπούς, λ.χ. αναφερόμενες στη γλώσσα και στον πολιτισμό

του έθνους της F.Y.R.O.M.», καθώς και η αναγκαιότητα του επίμαχου μέτρου της απαγόρευσης της εγγραφής του σωματείου, ενόψει των εθνικής σημασίας ζητημάτων τα οποία εγείρονται και κυρίως ενόψει της ιστορικής αλήθειας. Αξίζει να σημειωθεί ότι σε ανάλογη περίπτωση άρνησης εγγραφής σωματείου κληρικών από εθνική αρχή το ΕΔΔΑ αναγνώρισε ότι το καθ' ου κράτος διέθετε ευρύ περιθώριο εκτίμησης κατά τη στάθμιση των αντιτιθέμενων ιδιωτικών συμφερόντων προστατευόμενων από την ΕΣΔΑ (βλ. ΕΔΔΑ, μειζ. συνθ. 9.7.2013, Sindicatul "Păstorul Cel Bun" v. Romania, σκέψη 160). Το ίδιο επισήμανε το ΕΔΔΑ και στη περίπτωση της απαγόρευσης της πλήρους κάλυψης των χαρακτηριστικών του προσώπου για θρησκευτικούς λόγους εκ μέρους εθνικής αρχής (ΕΔΔΑ, S.A.S. v. France, σκέψεις 145-158, 157-159), η οποία (απαγόρευση), ενόψει του ευρέως περιθωρίου εκτίμησης που διέθετε η τελευταία, δεν επέφερε παραβίαση των αρ. 8 και 9 της ΕΣΔΑ, καίτοι επρόκειτο για ένα εξίσου ευαίσθητο θέμα πολιτιστικής ταυτότητας (βλ. ειδικότερα για όλα τα παραπάνω Ι. Δημητρακόπουλο, «Το πλαίσιο εκτίμησης του ΕΔΔΑ για το περιθώριο εκτίμησης του καθού κράτους και "μειονοτικά" πολιτισμικά δικαιώματα: η αθέατη πλευρά της υπόθεσης Στέγη Μακεδονικού Πολιτισμού κ.ά. κατά Ελλάδα», σελ. 23-24). Εξάλλου, σύμφωνα με τα εκτεθέντα στην προηγηθείσα μείζονα νομική σκέψη (υπό ΙΙΙ), η προστασία της δημόσιας τάξης, της εθνικής ασφάλειας και των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων, αποτελούν νόμιμους και επιτρεπτούς περιορισμούς της ελευθερίας και των δικαιωμάτων των προστατευόμενων από τις ως άνω διατάξεις των αρ. άρθρων 12 του Συντάγματος και 9,10,11 της ΕΣΔΑ (ΑΠ 1448/2009, ΝΟΜΟΣ). Πρέπει συνεπώς, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν η υπό κρίση αίτηση να απορριφθεί.

11ο φύλλο της υπ' αριθμ16/2017 διαταγής σωματείου του Ειρηνοδικείου Φλώρινας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αίτηση.-

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στη Φλώρινα στις 11 Σεπτεμβρίου 2017 με την παρουσία της γραμματέως Αναστασίας Ζώλη.

Η ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

